

Šodien uzvaras saule pār Golgātas kalnu līst,
Jo Pestītājs augšāmcēlies, Viņš dzīvs
No kapa akmens vēlies, nespēkā nogrimis,
Jo Dieva godības pilnums ir uzvarējis!
Sveiciens Kristus Augšāmcelšanās svētkos!

Ainars Baštiks, Rīgas Mateja baptistu draudzes mācītājs: “Man Lieldienas saistās ar Kristu un viņa augšāmcelšanos. Lieldienas ir liecība tam, ka tikai ar lielu ziedošanos un upuri, kas nāk no mīlestības, ir iespējamās pārmaiņas. Kristus tā vietā, lai mēs par savu nepaklausību saņemtu sodu, dod piedošanu, dzīvību un uzvaru. Tāpēc Lieldienas ir lielu pārsteigumu un apbrīnas laiks, jo mēs redzam, ka gan tās mūsu problēmas, kas ir akmens kapa priekšā, gan tās, kas akmeni novels, vispār nepastāv. Savukārt tur, kur mēs meklējam mirušo, tur ir dzīves taka. Vienmēr tur, kur mēs tuvojamies Kristum, tur realitāte ir daudz labāka, skaistāka un necerētāka, nekā mēs domājam. Dzīves izaicinājums ir līdzsvars ar laicīgo, materiālo dzīvi, bet jāsaprot, ka tas nav viss, jo mēs esam radīti arī daudz pilnvērtīgākai un garīgai dzīvei.”

oo

tt05.05.2012

**Un pirmajā nedēļas dienā ļoti agri, saulei lecot, tās gāja uz kapu un runāja savā starpā:
“Kas mums novels akmeni no kapa durvīm?” (Mk.16:2-3)**

Reinhardts Slenczka

Nedaudz pastāstīšu, kā Tuvajos Austrumos veica mirušo apglabāšanu. Karstā klimata dēļ tai jānotiek, ja vien iespējams, jau tajā dienā, un tā arī Jēzus pēc nāves tika guldīts kapā tās pašas dienas vakarā. Kaps parasti nebija zemē rakta bedre, bet gan klintī izkalta ala vai akmens kapenes. Mirstīgās atliekas tika svaidītas ar smaržīgām zālēm un eļļām un tad ietītas baltos līķautos. Tādā veidā aprūpētais mironis paliek šādā klintī izcirstā kapā veselu gadu, un tikai tad, kad tas ir pārvērties ģindenī, viņu aprok.

Sievietes bija nobažījušās, ka mirušais Jēzus ticis guldīts kapā, nepienācīgi apkopts. Tā nu viņas, sabatam beidzoties, devās uz kapu, līdzīgi ņemot nepieciešamās svaidāmās zāles, un vēlējās paveikt neizdarīto.

Bet kā tad nu tikt galā ar to akmeni? Tas ne tikai aizslēdza kapa vietu, bet bija turklāt arī vēl apzīmogots, pat sargi bija tur nolikti līdzās, jo augstais priesteris un farizeji bijās, ka mācekļi varētu izzagt Jēzus mirstīgās atliekas un apgalvot, ka Jēzus esot uzcēlies no mirušajiem (Mt.27:62-66). Jēzus pretinieki bija paveikuši visu, lai Jēzus paliktu miris kapā.

Tad nu akmens pildīja divējādu uzdevumu: tam vajadzēja aizšķērsot cilvēku un zvēru piekļūšanu no ārienes un nepieļaut, ka Jēzus mirstīgās atliekas pazustu no kapa vietas. Šis milzīgais, neizkustināmais

akmens ir tiešs nāves simbols. Cilvēki to ir pievēluši priekšā kapam un novietojuši tur – kā šķirtni starp krustā sisto Kungu un tiem, kas viņu meklē. Akmeni nav iespējams novelt pie malas, jo pietrūkst pašu spēka.

Tomēr šis neizkustināmais akmens stāsta vēl kaut ko. Vai jūs atceraties laikus, kad cilvēki bija noslēguši un apzīmogojusi baznīcu durvis, lai neviens nevarētu noturēt dievkalpojumu? Arī tas bija mēģinājums aizšķērsot Jēzus nākšanu pie cilvēkiem un cilvēku nākšanu pie Jēzus.

Bet vai tad akmeņi reizēm nav novietoti arī cilvēku sirdī priekšā, lai aizšķērsotu Jēzus ienākšanu pie viņiem iekšā vai arī viņu iznākšanu ārā, kad Jēzus sludinātais vārds kludzina pie sirds durvīm (Atkl.3:20)? Tā nu šis Jēzus kapa akmens, ko tam priekšā bija aizvēluši cilvēki, parāda, ka arvien būs kādi, kas mēģinās aizšķērsot piekļūšanu priecīgajai vēstij par Kristus uzvaru pār nāvi. It kā pati nāve te cīnītos par savas varas paturēšanu pār cilvēkiem un pār cilvēku sirdīm. Vai citiem vārdiem, pat ja tas skanētu dīvaini: nāve klaji cīnās par to, lai tā paliktu dzīva.

Lieldienu vēsts mums pavēsta un parāda, ka nāve ir zaudējusi šo cīņu un ka Jēzus Kristus ir uzvarējis. Nāve ir mirusi!

Rīgas Vīlandes draudzes 23. dzimšanas diena

Bieži vien mēs, cilvēki, apvainojamies un nespējam samierināties ar situācijām, kuras nav bijušas mūsu vēlmju sarakstā. Šoreiz arī es skrēju laikam pa priekšu. Mana vēlme bija apciemot radniekus netālu no Rīgas, pie kuriem jau kādu laiku nebiju ciemojusies. Es biju izplānojusi visu. Kā nonākšu gala mērķī, cik dienas tur pavadīšu un protams, kad atgriezīšos. Pastāstot savus plānus vecākiem, saņēmu sev ļoti nepatīkamu ziņu. Mana mamma man atbildēja: "Kā jau tu teici, tie ir Tavi plāni, bet vai tie ir Dievam pa prātam?"

Dzirdot šādu jautājumu, kā jau vienmēr, uzskatot, ka visam jābūt pēc mana prāta, teicu: "Bet vai Dievs kādreiz novērtē to, ko vēlos es?" Skaidri saprotams, ka jutos aizvainota, jo mana vēlmju pasaule bija sagrauta. Man bija atlikušas divas dienas līdz manam izplānotajam braucienam un apkārtējie apstākļi gluži vai man rādīja priekšā, ka man nevajag braukt pie radniekiem.

Ieplānotajā dienā devos ar kori uz koncertu Rīgā un pēc tam cerēju, ka varēšu braukt ciemoties pie radniekiem. Es neaizbraucu! Es biju pārgurusi no pārlieku ilgas sēdēšanas un vēlējos gulēt vairāk kā elpot. Man nebija rūgtuma sajūtu un sāpe sirdī, ka neaizbraucu pie radniekiem. Jutos pat nedaudz atvieglota.

Pavisam negaidīti saņēmu zvanu no mācītāja Mārča ar piedāvājumu nākamajā dienā doties uz Rīgu uz Vīlandes baptistu draudzes gadsvētkiem. Es nezināju kādus cilvēkus tur satikšu, es nezināju ko es tur darīšu, bet mana atbilde negaidot bija - jā. Visu mājupceļu no koncerta Rīgā, prātoju, ko Dievs man ir sagatavojis.

Viņš man bija sagatavojis siltus saules starus agrā rītā, mirdzošus smaidus un labu pašsajūtu! Ierodoties Rīgā, Vīlandes baptistu draudzē manas acis nespēja aptvert, cik skaisti tur bija, tik gaiši, un sajūta bija kā mājās un mans vēderiņš tika pie garšīgākajiem kruasāniem (maizītēm) pasaulē. Es pavadīju pašu svētīgāko laiku. Katra liecība un mācītāja runa mani aizrāva tik ļoti līdzī, ka Dievkalpojuma beigās biju pati pārsteigta, ka vēl arvien esmu spējīga mierīgi nosēdēt, klausīties un uzklaut Dieva darītos brīnumus!

Es guvu atbildi uz savu aizvainojošo jautājumu, vai kādreiz Dievs novērtē to, ko vēlos es! Vai kādreiz es novērtēju to, ko Viņš dara mana labā..? Viņš novērtē vienmēr un pat vairāk kā jebkad spētu vēlēt. Es esmu priecīga, ka mācītājs Mārcis man deva šādu iespēju atvērt acis un saprast, ka pasaule negriežas ap mani.

Nekad nevajag skriet laikam pa priekšu, vajag paļauties uz Dievu un samierināties ar situācijām, kuras neesi ieplānojis, jo nekad jau Dievs Tev neuzliks uz pleciem vairāk kā spēsi panest.

Es nenozēloju nevienu brīnumaino minūti ko pavadīju Vīlandes draudzē un mūžīgi būšu pateicīga par šo dienu! Paldies!

Priekules vidusskolas skolēnu prezidente Inita Cimere

oo

- **NO IZPRATNES UZ RĪCĪBU** 7. aprīlī **Draudžu vadības komandu** apmācība Rīgā, draudzes "Mājvieta" telpās - par to, kā varam mācīties no savas pieredzes, tiks veikti praktiski uzdevumi, lai padziļinātu izpratni par sevi, citiem un uzdevumu, kas mums uzticēts; - par veselīgas komandas principiem, padomes 5 pamatfunkcijām
- 7.aprīlī **Timoteja skolas** atvērto durvju diena
- 8.aprīlī mācītāja **Ilmāra Arāja** sludināšanas kalpošanas pateicības dievkalpojums. Viesis E.Godiņš
- 29.aprīlī LBDS Misijas svētdiena. Pie mums apsolījusi viesoties **Tabita Ašneva** ar stāstījumu par kalpošanas misiju Kostarikā. Mūsu mācītāji M.Zīverts un G.Lašauri no 24.aprīļa līdz 3.maijam viesosies Oklahomā – vīru kalpošanas pieredzes apmaiņā un jaunu partneru draudžu meklējumos
- 14.aprīlī plānojam pavasara talku.

oo

Bībeles lasīšanas plāns aprīlī

- 14.nedēļa Salamana pamācības 17-18, Filipiešiem 1-4
- 15.nedēļa Salamana pamācības 19, Efeziešiem 1-6
- 16.nedēļa Salamana pamācības 20, Ebrējiem 1-5
- 17.nedēļa Salamana pamācības 21, Ebrējiem 6-10
- 18.nedēļa Salamana pamācības 22-23, Ebrējiem 11-13

Dievs raksts debesīs skatāms un lasāms ar sirdi – mīlestībā, pateicībā un laimē. /Ēriks Delpers/

Kā iegūt spārnus. Santas Survilas spēka stāsts

*“Cilvēka gars ir stiprāks nekā miesa!” To ar lielu pārlicību saka **Santa Survila**. Viņa ir sociāli aktīva, darbīga un optimistiska, par spīti tam, ka kopš bērnības spiesta sadzīvot ar neiromuskulāro saslimšanu – retu un smagu slimību.*

Kad uzzinājāt par slimību?

Man bija 18 gadu, kad pirmo reizi izdzirdēju savu diagnozi – miopātija. Šo ģenētiski pārmantoto neiromuskulāro saslimšanu raksturo muskuļu lēnīgums, vājums, izdīšana. Man ļoti nepatīk otrs nosaukums muskuļu distrofija, tas skan šausmīgi. Mana slimība skar plecu–iegurņa joslas muskuļus. Tā ir visai reta slimība, apmēram vienam cilvēkam no tūkstoša.

Dzīvoju ar cerību, ka tikts izgudrotas zāles, kas spēs apturēt nelāgo slimību. Reiz kāds ārsts izmeta: droši vien šādas zāles būs, bet pēc kādiem simt gadiem. Nu jā, es nodomāju, man diez vai tās noderēs.

Kas notika, kad iepazināties ar Kasparu? Zinu, ka viņš vada biedrību Wings for Wheels (Spārni riteņiem), kur arī jūs tagad darbojaties.

Tā ir kristīga biedrība, kas iedrošina cilvēkus ar invaliditāti, dod viņiem iespēju būt piederīgam sabiedrībai un kristiešu draudzei. Laikam jau man bija jāsalauž kāja, lai rastos iespēja iepazīties ar Kasparu un Wings for Wheels komandu. Tas izmainīja visu manu dzīvi!

Viņi redzēja, kā jūtos, centās vilkt laukā no skumju un nespēka purva. Sāku saņemt iedrošinājumu no kristīgā viedokļa. Tomēr es tik ļoti biju ieslīgusi savās bēdās, pārņemta ar to, ka neko nevaru, un ilgi nepiekritu kaut kur piedalīties. Man tās durvis vēra vaļā, bet es atkal un atkal klapēju ciet, vēl aizsītu ar dēļiem, sak, lieciet man mieru. Pagāja aptuveni četri gadi, kamēr es atsaucos. Aizbraucu uz savu pirmo spārnu nometni. Tolaik jau pārvietojos ratiņkrēslā. Es to pasaku viegli, taču sākums bija ļoti grūts.

Kāpēc? Vai jums bija slikts ratiņkrēsls?

Nonākšana ratiņkrēslā šķita kā dzīves beigas. Tikai ne to! Bailes no palikšanas ratiņos manī bija iestrēgušas kā neizkustināms akmens. Atcerējos, kā mani tuvinieki un citi uztvēra cilvēkus, kuri bija ratiņkrēslā, par viņiem runāja ar nožēlu. Palika prātā arī tas, kā ārsts sacīja, kad gribēju bērniņu: jums var salūzt mugurkauls, varat pat nokļūt ratiņkrēslā... Visām valodām cauri skanēja briesmīgais – tas nu ir pēdējais, pats šausmīgākais, kas ar cilvēku var notikt.

Reiz piezvanīja Kaspars un teica, ka ir pienākusi humānā palīdzība un tajā ir labs ratiņkrēsls, to varētu dot man. Es sāku raudāt, pārdzīvoju, ka mani grib iesēdināt ratos. Ratiņus atveda. Nolikām tos pagrabā. Kad nāca piedāvājums doties uz nometni, sapratu, ka tur nu bez ratiņkrēsla neiztikt. Tolaik es vēl staigāju dažus soļus, tomēr nometnē ar to nepietiktu. Iesēdos ratiņos un piepeši sajutu: tas ir forši, visur varu tikt!

Nometnē ieraudzīju daudzus, kuri bija ratiņkrēslā, viņi bija aktīvi, izpalīdzīgi, draudzīgi un priecīgi. Vēlāk bieži teicu: tā ir mana kariete, citi iet kājām, bet mani ved! Un elektriskais ratiņkrēsls vispār ir īsta brīvības izjūta! Neviens tevi nestumj, nav jāsaskaņo virziens un vēlmes. Varu to vadīt ar vienu pirkstu, spied tik podziņas!

Vai sākāt dzīvot citādi?

Dzīve kļuva tik piesātināta, ka visu nemaz nevaru izstāstīt.

Man visi darbi ir brīvprātīgi. Daudzi nesaprot, kā var strādāt bez atlīdzības. Man svarīgākais ir mīlestībā palīdzēt cilvēkiem. Arī citus iedrošināt, dot pirmo pozitīvo atvēzienu, tieši tāpat kā savulaik citi uzmundrināja mani.

Dažreiz vajag iedrošināt nākt ārā no savas komforta zonas. Esmu mūsu biedrības projektu menedžere un elektroniskā žurnāla Spārni Riteņiem redaktore. Vadu arī Latvijas miopātijas asociāciju Sartorius. Aktīvi piedalos dažāda līmeņa diskusijās un sanāksmēs, pārstāvēt cilvēkus ar invaliditāti. Darbojos nevalstisko organizāciju konsultatīvajā padomē Rīgas domē, esmu Saeimas un nevalstisko organizāciju foruma koordinatore. Startēju arī pašvaldību vēlēšanās.

Un studējat?

Mācos cilvēkresursu vadību Sociālās integrācijas valsts aģentūras koledžā. Reiz iznāca saruna ar šīs iestādes direktori, pavaicāju, kur var skoloties cilvēki ratiņkrēslos, domāju kādam piedāvāt. Direktore uzreiz priecīga: nāciet pie mums mācīties! Ilgi domāju, jo nevarēju izlemt, vai to vēlos. Tad sacīju – Dievs, ja man tur jābūt, dod man redzamu zīmi. Vakarā ar vīru stāvējām trolejbusa pieturā, lai brauktu uz centru. Mani uzrunāja sveša sieviete: jūs zināt, Jūrmalā ir tāda koledža cilvēkiem ar invaliditāti, ejiet tur mācīties, tur ir labi... Tad viņa iekāpa trolejbusā un aizbrauca. To stāstot, man joprojām skudriņas skrien.

Es ticu, ka Dievs katram ir devis talantus un dāvanas, ar ko dalīties. Galvenais ir atrast šo ceļu, lai izpildītu savu uzdevumu, būtu noderīgs. Un nevajag domāt, ka tas ir maz vai nevajadzīgi. Ja man nebūtu šī slimības, iespējams, es vairs nebūtu šai pasaulē – man ir diezgan pārdrošs raksturs. Kas zina, kur būtu nonākusi, kā savu dzīvi beigusi. Dievs mani pazīst, ir sargājis un glābis visu laiku – arī tad, kad Dievu vēl nepazinu. Iznāk, ka tieši invaliditātes dēļ ir attīstījušās tās manas rakstura īpašības, kas mudina iet uz priekšu: mērķtiecība, izturība, vēlme izzināt jauno. Vēl ir daudz virsotņu, ko gribu sasniegt.

Gunta Tabore <http://veselam.la.lv>

Es Tevi slavēšu, mans Dievs! /Ps.118:28/

Lienes kaimiņu mājā atnāca dzīvot jauna ģimene. Viņi kopā bija trīs - tētis, mamma un Roberts. Roberts bija tikpat vecs, cik Liene. Taču viņš bija pavisam citāds. Liene nekad neredzēja, ka viņš staigā. Roberts visur brauca ar savu ratiņkrēslu. Lienei tas bija liels brīnums. Ratiņkrēslu viņa vēl nekad nebija redzējusi. Sākumā Liene pat vēlējās būt Roberta vietā - visur braukt ar ratiņkrēslu. Tas gan būtu lieliski. Bet ar laiku Liene saprata, cik Robertam ir grūti. Viņš nevarēja pastaigāt un paskriet, uzkāpt pa kāpnēm, nevarēja iekāpt smilšukastē, lai paspēlētos. Roberts nevarēja peldēties un kāpt kokos. Pat mašīnā Robertu bija jāieceļ citiem cilvēkiem. Viņš varēja tikai sēdēt savā krēslā. Lienei palika Roberta ļoti žēl.

Kādu dienu meitene Robertam pajautāja: "Kādēļ tu nevari pastaigāt?"

"Kad es biju ļoti maziņš, es saslimu, un no tā laika kājas man vairs neklausa. Es nekad neesmu staigājis. Nezinu, kā tas ir staigāt."

"Es negribētu, lai man tā būtu," noteica Liene. "Man būtu tik garlaicīgi un neinteresanti. Robert, vai tu neskumsti un nedusmojies par to, kāds esi?"

"Nē, Lienīt!" atteica Roberts. "Tad, kad biju slimnīcā kopā ar citiem slimajiem bērniem, es sapratu, ka vēl varu izdarīt ļoti daudz. Slimnīcā es redzēju bērnīšus, kas nevarēja pakustināt arī rokas, kas neko neredzēja un nedzirdēja. Viņiem gan ir ļoti grūti."

"Cik tas ir briesmīgi – neko neredzēt un nedzirdēt," domāja Liene.

Roberts turpināja: "Es katru vakaru pateicos Dievam, ka varu redzēt, dzirdēt, pakustināt rokas, ka man ir mamma, tētis un tāda draudzene kā tu, Lienīt. Es esmu ļoti priecīgs par to visu. Mēs vakaros kopā ar tēti un mammu dziedam arī slavas dziesmas Dievam par visu labo, ko Viņš mums dod. Vai tu arī negribi šovakar atnākt? Mēs būsim ļoti priecīgi."

Lienei tas bija pārsteigums – slimais Roberts slavēja Dievu, bet viņa pati... Liene saprata, ka viņai taču ir tik daudz par ko slavēt Dievu, bet viņa to nekad nebija darījusi. Meitene nolēma: "Cik vien mamma ļaus, iešu vakaros pie Roberta, lai kopā ar viņu slavētu Dievu."

Par ko tu vari slavēt Dievu?

oo

Sveicam dzimšanas dienā!

2.04. - Dagnija Zīverte	9.04. - Elvīsa Riekstiņa	25.04. - Kristīne Pudža
2.04. – Elizabete Zīverte	12.04. - Ilma Kadiķe	26.04. - Aiga Roga
3.04. - Liena Ašme	12.04. - Rebeka Zīverte	26.04. - Ieva Ziemele
4.04. - Ilze Gūža	15.04. - Guntars Ķeris	27.04. – Samuēls Lašauri
6.04. - Dzidra Bitīte Baumanē	16.04. - Vija Sedola	28.04. - Aleksandra Bruže – (60)
6.04. - Evija Jurkovska	19.04. - Laimdota Brūna	29.04. - Rasma Plāciņa
6.04. - Birute Karabauska	21.04. - Visvaldis Goldmanis	30.04. – Jānis Svārs

Mūzika ir cilvēka dzīves jaukākais ceļabiedrs. Lūgšanas mirkļos mūzika skan arī no Debesīm. /Ēriks Delpers/

oo

☺ Kāds asprātis sacerējis neiedomājamās atbildes uz vairākiem smieklīgiem jautājumiem par Bībelē atrodamo.

- Kas bija pirmais, ko Ieva un Ādams izdarīja pēc izdzīšanas no paradīzes?
- Uzaudzina Kainu.
- Kāds bija Ādama attaisnojums bērniem, kad tie jautāja, kamdēļ viņi vairs nedzīvo Ēdenes dārzā?
- Jūsu māte mūs izēda no mājām.
- Kurš bija vislielākais likumu laužējs Bībelē?
- Mozus – salauza visus 10 baušļus vienā piegājienā.
- Kurš bija pirmais bibliskais narkomāns?
- Nebukadnecars – lietoja zāli septiņus gadus.
- Kāpēc Goliāts bija pārsteigts par Dāvida lingas šāvienu?
- Tamdēļ, ka tāda doma viņam nekad galvā nebija iešāvusies!
- Kamdēļ Pāvils Timotejam ieteica lietot tikai nedaudz viņa sava kuņģa nedienām?
- Jo tā bija Pāvila pudele.